

stille disse Lodsseiere paa Lolland, saavidt muligt lige med Lodsseierne paa Falster, dog med den Modifikation, at medens de paa Falster jo havde faaet et saa stort direkte Tilskud af Staten, at den Byrde, som kom til at hvile paa Grundenheden, er den endelige, vilde den tilsvarende Byrde for de lollandste Grundeheder vel i Diebliffet blive den samme, men i Fremtiden blive saameget mere langvarig, saa at Tilskudet til Lolland ikke blev nogen Gave, men man vilde dog ved at fastsætte den Sum, som Underændringsforslaget gaar ud paa, nemlig at yde et Laan paa 25,000 Kr., efter de hidtil foreliggende Oplysninger opnaar for Diebliffet at stille de to Egne ens, saaledes, at for Tiden den samme Byrde vilde komme til at hvile paa Grundenheden. Det forudsætter nu for det Første, at de deraf foreliggende Oplysninger ere rigtige, hvilket der jo er Anledning til at tro, forsaavidt som de ikke ere blevne modtagne fra den høitærede Ministers Side, og dernæst, at Grundenheden kan anses for at være en virkelig rigtig Maalestof for Skatteevnen. Dette kan jo ikke anses for at være fuldt oplyst og beviset, men der er jo Anledning til at tro paa, at Fremgangsmaaden ved Ansættelsen af Grundenheden har været af samme Art paa Lolland som paa Falster. Forsaavidt altsaa Grundenheden kan danne en rigtig Maalestof, vilde Udgangspunktet for dette Forslag være rigtigt. Jeg vil udtrykkelig gjøre opmærksom paa, at hverken Areal eller Hartkorn kan i dette Tilfælde være nogen Maalestof for Bedømmelsen af Skatteevnen, og skulde man gaa ud deraf, i hvilken Retning der jo ogsaa er blevet fremsat Betragtninger, vilde man vistnok komme til langt større Uligheder i andre Egne af Landet end dem, som i dette Tilfælde kunne paavises. Jeg skal f. Ex. oplyse et mig ialtfald meget nærliggende Exempel. Jeg er nemlig Interessent i et Digelag efter Digeloven, hvor der pr. Lønde Hartkorn ydes mellem 4 à 5 Gange saameget som de mest bebyrdede Skatteydere paa Lolland og Falster; men det ser jeg ganske bort fra, thi jeg anser, som sagt, hverken Areal eller Hartkorn for at være en rigtig Maalestof med Hensyn til Skatteevnen. Men naar man gaar ud fra, gjentager jeg, at Grundenheden, den ved Digelaget oovre paa Lolland-Falster fastsatte Grundehed, er ensartet i begge Tilfælde, hvorfor jeg ikke rettere, end at der for Lovgivningsmagten maa være al Anledning til ogsaa med Hensyn til de Byrder, som paalægges Grundenheden, at stille de saagjældende nogenledes ens. Det vilde, som sagt, altsaa end ikke naas efter Underændringsforslaget, idet nemlig den Byrde, som kom til at paahvile de lollandste Digeskatteydere, jo forsaavidt vilde blive væsentlig større, fordi den kom til at paahvile dem i en meget forøget Mærskæ, jeg antager omtrent den dobbelte Mærskæ af den, hvori de tilsvarende Lodsseiere paa Falster kunne komme til at betale deres Skat. Det

vilde ialtfald være et Spørgsmaal, som det hørte Fremtiden til at løse, hvorvidt og hvorlænge man vilde lade denne Byrde paahvile de Bedkommende. Det var et Synspunkt, hvorfra Udvalget oprindelig gik ud, og det var et Synspunkt, som havde fundet en tilnærmelsesvis enstemmig Tilslutning blandt Udvalgets Medlemmer. Den høitærede Minister mente imidlertid ikke at kunne gaa videre end til det Forslag, som har vundet det overveiende Flertal for sig, nemlig Forslaget under Nr. 99: at blive staaende ved Laanet paa 20,000 Kr. Dette kan naturligvis til en vis Grad være en Skønssag, men jeg ser rigtignok ikke rettere, end at Balget af netop den Sum 20,000 Kr. er temmelig vilkaarlig, og den Lanterække, ad hvilken man er naaet til det Resultat, er ialtfald ikke mig bekendt. Skulde man kunne opstille en Grænse, hvorfor der kunde gives en i Sagen selv liggende Grund, forekommer det mig nærmest at ville være den af Udvalget opstillede, nemlig 25,000 Kr. Jeg har derfor optaget Forslaget, og det er stet efter Aftale i Udvalget med Tilkendegivelse af, at man fremdeles vilde være villig til at støtte et saadant Forslag, naar det kunde vinde den meget ærede Ministers Tilslutning. Jeg vil derfor tillade mig at rette den allerede i Udvalget opstillede Genstilling til den høitærede Minister, om han vil gaa ind paa det Forslag, der er opstillet som Underændringsforslag under Nr. 100. Skulde det møde Modstand fra den høitærede Ministers Side, antager jeg, at det maa basere sig paa den Betragtning, at Grundenheden, hvorpaa Digeskatten er fordelt, ikke kan betragtes som ensartet paa Lolland og Falster. Er dette Tilfældet, vilde jeg tillade mig at henstille til den meget ærede Minister, at vi, inden vi næste Gang kom sammen, kunde faae Oplysning, specielt om dette Forhold og faae tydelig oplyst, hvilken Rolle overfor Hensynet til Skatteevnen, Evnen til at bære Digeskatten, Grundenheden spiller ved en Sammenligning mellem Lolland og Falster; thi jeg kan ikke tro andet, end at, dersom det faktisk her for Thinget oplyses, at i den Henseende er Maalestoffene, Grundenheden, ensartet for disse to Egne, vil der ogsaa her i Thinget findes Tilbøjelighed til at stille disse to Egne ens og ikke lade den tilfældige Kjendsgjerning, at Falster i sin Tid maaske har haft mere energiske Talsmænd for sine Interesser, være bestemmende for Afgjørelsen af Lodsseiernes Skjæbne paa Lolland. — Jeg skal dermed forlade dette Forslag, og kun sige et Par Ord om nogle Vædringsforslag, hvorfra det ærede Medlem for Ringkjøbing Amts 2den Valgtreds (Aaberg) allerede har motiveret det ene; det ærede Medlem for Vejle Amts 2den Valgtreds (Berg) vil vist motivere det andet, men da det ene allerede er motiveret, og jeg har Ordet, vil jeg sige til Forstaaelse af disse Forslag eller rettere, havde jeg nær sagt, til Ikke-Forstaaelse af dem, at de ere fremkomne paa et saa sent Tidspunkt.